

een sproeiing van twinkelende droppels, zijn bloedroode blaadjes tusschen haar gespreide vingers dóór liet druipen.

Volop stonden de rozen in hun tweeden bloei, maar over het grintpad vol-onkruid sliertten de ranken der verwaarloosde Indische kers, en tusschen het hooge, verwilderde gras staken de zwarte koppen der uitgebloeide geraniums, als waren ze verbrand in de felheid van hun eigen gloed.

Lize tilde een langen stengel vol bloemen van den grond en zocht een spijker in de schutting om de rank aan op te binden; maar dan, met een plotseling drift-gebaar, gooide ze de plant over het gras terug, en trapte met haar pantoffel, tot de roodgevlamde bloemen kneusden.

Een tastbaar bewijs van Herbert's gezindheid, van zijn onverschilligheid voor zijn gezin en voor alles wat met zijn gezin verband hield, werd de verwaarloozing van het tuintje, dat eéns zijn trotsch en glorie was geweest.

Hoe had hij er gewerkt, de eerste jaren van hun huwelijk, gezaaid en gepland en gepoot, om het kale vierkant te herscheppen in een groenen hof vol bloemen! Geén stamroos, die zij niet samen uit de dikke catalogus vol weidsche namen hadden uitgezocht, géén heester, die niet op de Boommarkt in het voorjaar met zorg en overleg was gekocht.

Van den eersten luwen dag in Februari tot in November de rijp aan de heesters hing, werkte hij na kantoortijd in den tuin, en in hun engbegrensde leven, waar bij ontstentenis van groote belangen elk klein belang wijd werd uitgezet, konden zij, met eensgezinde voldoening, vanaf hun balconnetje het gansche rijtje gelijke vierkantjes met kennersblik monsteren en elkander tevreden getuigen: zóó lief als het onze is er geen een.

Dit voorjaar had Lize een paar maal, door den tuinman van de bureu, het gras laten knippen en zelf met op de markt gekochte geranium-potten, het voorste perk gevuld,

uit angst dat anderen, als zijzelve, in dien verwaarloosden tuin het symbool van haar huwelijk zouden zien. Na het zomerbezoek bij haar moeder had zij, met den vasten wil haar geluk te heroveren en Herbert opnieuw aan zich te binden, de tuin keurig aan kant laten maken, zelfs aan een timmerman prijsopgaaf van een langbegeerd prieeltje gevraagd.

De poging stuitte, als zoovele, op Herbert's volkomen onverschilligheid; nog lag het teekeningetje van het zeskantige hutje met het overhangend rieten puntdak op z'n schrijftafel, hij had er, sinds den middag, dat ze 't daar om hem te verrassen neerlei, nauwelijks naar om gezien.....

Met een zucht wendde zij zich om, en met even een toegeven aan haar volslagen moedeloosheid stond ze stil, de armen slap, de rug en het hoofd gebogen. Maar in het buurhuis klapte een dienstmeid de balcondouren open, en meteen weer vief rechtop, nam het vrouwtje den sleep harer ochtendjapon en liep het grintpaadje af naar het huis.

Op het serretrapje stond het kind, de pop stijf gekneld in den eenen arm en met haar handje aan de deurspijl, gereed om de tredjes af te gaan.

Lize wist het spelletje dat nu verwacht werd. Achter in den tuin, door moeder opgetild, roepen: Pappie, pappie.... totdat voor het bovenraam de vitrage opzij schoof en vader wenkte met een witten mouw, of met een gezicht en een baard vol zeepschuim; tot Jopie's uitbundige pret.

„Nee — blijf maar daar” — wenkte zij af, „Moes komt al binnen.”

Gedwee keerde het kind aan de toegestoken hand, en wachtte stil bij de hooge tafelstoel om te worden opgetild en neergezet.

Haar groote, lichtblauwe oogen in het wasbleek muizensnoetje vorschten naar het ongewone in moeder's gezicht, totdat het hooge stemmetje, trotsch op de ontdekking, besliste: „Moes huilt.”

„Niet waar hoor”, weerde Lize, de servet-